

[Arbejdsministeren]

er nogle andre, der skal sættes ned i sats, bliver ikke en løsning, regeringen medvirker til. På det punkt kan vi nok ikke være så imødekomende.

Derimod synes jeg, at det var meget perspektivrigt, hvad hr. Per Stig Møller sagde, når det drejede sig om uddannelsesgodtgørelsen. Kan man forestille sig, at uddannelsesgodtgørelsen kan gøres længere varende end 2 år, helt op til 2½ år? Sådan forstod jeg det i hvert fald. Vi har lagt meget uddannelse ind i arbejdsmarkedspolitikken. Vi har lagt ind, at man også i handlingsplanen kan bruge et år til uddannelse, og at man efterfølgende kan få 2 års uddannelsesgodtgørelse. Det vil sige, at man kan sammenstykke en uddannelse på 3 år. Så kan man også bruge de to orlovsår til uddannelse, og det vil samlet give et uddannelsesperspektiv helt op til 5 år.

Lad os prøve at kigge på, om vi kan finde et mødepunkt på det område. Det er i hvert fald perspektivrigt.

Så pegede hr. Per Stig Møller på, at arbejdsmarkedets parter skulle inddrages. Der vil jeg – og det er der også flere andre ordførere der har været inde på – henlede Folketingets partiers opmærksomhed på kapitel 22, hvor vi netop har lagt vægt på, at arbejdsmarkedets parter både på centralt plan og på regionalt plan skal have så meget indflydelse som overhovedet muligt, men at der naturligvis også skal være en offentlig ansvarlighed i forvaltningen af de penge.

Arbejdsmarkedets parter er på centralt plan rådgivere i forhold til arbejdsministeren, der melder mål og rammer ud, melder retning ud. På regionalt plan er arbejdsmarkedsrådene med til at tilrettelægge arbejdsmarkedsindsatsen, både når det drejer sig om aktivitetssiden, og når det drejer sig om at dimensionere, som det hedder, planlægge den mere driftsmæssige side af arbejdsformidlingens arbejde. Vi mener, at arbejdsmarkedets parter er meget tilgodeset i indflydelsen på det her, og det har vi også lagt vægt på, for det er naturligvis afgørende, at arbejdsmarkedets parter spiller positivt med, hvis en regional arbejdsmarkedspolitik skal lykkes, og det skulle den jo gerne.

Kommunernes Landsforening sukker. Ja. Det er drilagtigt: Hvornår sukker Kommunernes Landsforening ikke over Folketinget? Men jeg synes nu ikke i anledning af det her lovforslag,

nr. L 272, at der er grundlag for at sukke, for der er lagt vægt på i lovforslaget, i de økonomiske og administrative bemærkninger, at kommunerne ikke forpligtes til en yderligere aktivitetsindsats end den, de har i dag.

Vi siger i bemærkningerne til lovforslaget på side 19, 2. afsnit, at »der skal ikke ske en ændring af den kommunale økonomi som følge af lovforslaget.« Og det forudsættes, at kommunerne alene skal stille det antal pladser til rådighed, som de ville have været forpligtet til, hvis vi havde forlænget det nuværende system. Det svarer til 30.000 helårspladser, og det svarer til 50.000 jobtilbudspersoner i 7-månedersperioder. Så der er i dette forslag en garanti til kommunerne for, at de ikke belastes yderligere. De belastes så derved, at vi siger, at bistandssystemet skal have nogle aktivitetsforpligtelser over for kontanthjælpsmodtagerne, og det er måske derfor, kommunerne har været lidt nervøse for, hvad vi kunne finde på i næste måned. Det er klart, at når vi fremsætter sådan et forslag – og det gør vi – skal der også følge penge med til kommunerne, så der er ikke rigtig noget belæg for de dér meget dybe, meget vedvarende og meget højroastede suk, som Kommunernes Landsforening i hvert fald indtil nu har draget.

Hr. Helge Sander var sådan lidt utryg ved eller i hvert fald kritisk over for, at orlov indgik i arbejdsmarkedspolitikken, men det er faktisk ikke vor opfattelse. Der er to lovforslag: Det ene er en arbejdsmarkedsreform med de redskaber, uddannelsesmuligheder, tilbud, rettigheder og pligter, der nu ligger i det, og det andet er et supplement til arbejdsmarkedspolitikken, nemlig en orlovsreform med en ramme-lovgivning, som også giver aftalemuligheder inden for de enkelte virksomheder som supplement til rammeaftalen. Det er meningen.

Orlovsreformen knytter sig jo også til de beskæftigede, så selv om forslagene er fremsat samtidig og også behandles samtidig – og jeg erkender blankt, at det godt kan give en fornemmelse af, at det er lidt for integreret – er det faktisk to selvstændige politikområder, vi her har med at gøre. Orlovstankegangen er, at vi gerne vil gøre arbejdslivet for de beskæftigede og livet for de ledige mere fleksibelt ved at give dem flere valgmuligheder, herunder også muligheden for at trække sig ud af arbejdsmarkedet i en periode.